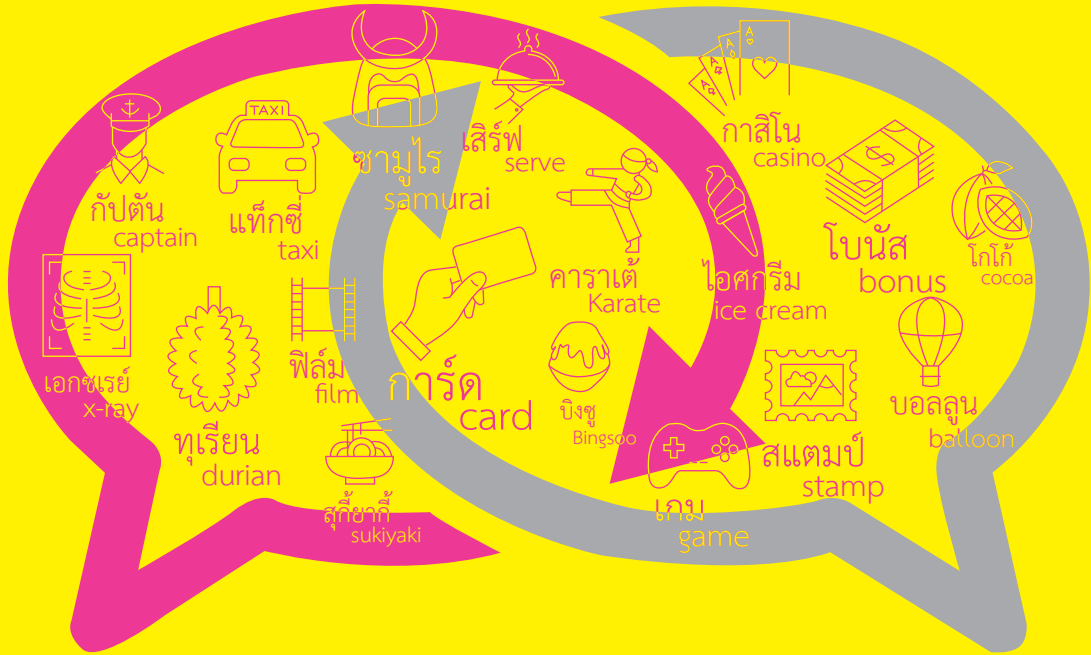

ภาษาต่างประเทศ ในภาษาไทย

พิมพ์ครั้งที่ 2 (ฉบับปรับปรุง)

ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

อรรถวิทย์ รอดเจริญ

 สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2568

280.-

อรรถวิทย์ รอดเจริญ

ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย / อรรถวิทย์ รอดเจริญ

1. ภาษาไทย – องค์ประกอบจากภาษาต่างประเทศ.

2. ภาษาไทย – คำและวลีภาษาต่างประเทศ.

495.9124

ISBN (e-book) 978-974-03-4409-4

สพจ. 2664/2

assคุณค่าวิชาการ สู่สังคม
Knowledge to All
www.cupress.chula.ac.th

สิทธิในการผลิตและพิมพ์หนังสือเล่มนี้เป็นของสำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแต่ผู้เดียว
การผลิตและการลอกเลียนหนังสือเล่มนี้ไม่ว่ารูปแบบใดทั้งสิ้น
ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จัดทำโดย สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2568

www.cupress.chula.ac.th [CUB6805-002K]

โทร. 0-2218-3562-3

บรรณาธิการอำนวยการ : รองศาสตราจารย์ ดร.วิมลวรรณ พิมพ์พันธุ์

กองบรรณาธิการฝ่ายวิชาการ : ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.ปิยนดา บุนนาค

ศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ เดชะอำไพ

ศาสตราจารย์ นายแพทย์วิชฌน์ พันธุ์เจริญ

รองศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์พันธุ์ เดชะคุปต์

ผู้ประสานงาน : วาสนา ชำเซ็น พิสูจน์อักษร : ทิพวรรณ โหละสุด

ออกแบบปกและรูปเล่ม : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สั่งซื้อได้ที่

ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

<http://www.chulabook.com>

โทร. 08-6323-3703-4

customer@cubook.chula.ac.th, info@cubook.chula.ac.th

Apps: CU-eBook Store

คำนิยม

ดินแดนประเทศไทยปรากฏร่องรอยหลักฐานการติดต่อกับดินแดนที่ห่างไกลและรับวัฒนธรรมจากต่างถิ่นเหล่านั้นทั้งภูมิภาคตะวันออกและตะวันตก เช่น อินเดีย อาหรับ จีน ฯลฯ นับแต่โบราณดังปรากฏหลักฐานการใช้อักษรและภาษา เช่น อักษรปัลลวะ และภาษาบาลี - สันสกฤต มาตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 11

เมื่อผู้คนที่อยู่ในดินแดนประเทศไทยในสมัยโบราณรับวัฒนธรรมทางภาษาเหล่านี้เข้ามาก็ได้มีการปรับเปลี่ยนอักษรและภาษาที่รับมาให้เข้ากับภาษาพื้นเมืองของตน เกิดเป็นจารึกโบราณที่พบในดินแดนประเทศไทย เช่น จารึกภาษาบาลี จารึกภาษาสันสกฤต และจารึกภาษาพื้นเมือง เช่น ภาษามอญโบราณและภาษาเขมรโบราณ เป็นต้น

นับเนื่องจนพุทธศตวรรษที่ 19 เมื่อกลุ่มคนที่พูดภาษาไทยได้เป็นชนชั้นปกครอง จึงปรากฏหลักฐานการใช้ภาษาไทยในจารึก และมีการดัดแปลงอักษรที่ได้รับอิทธิพลจากอินเดียมาเป็นอักษรที่เหมาะสมกับการบันทึกภาษาไทย ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในชื่ออักษรไทยสมัยสุโขทัย และพบหลักฐานเกี่ยวกับจารึกอักษรและภาษาไทยสมัยสุโขทัยจำนวนมาก เช่น ศิลาจารึกหลักที่ 1 ศิลาจารึกวัดศรีชุม ศิลาจารึกนครชุม ศิลาจารึกวัดป่ามะม่วง ฯลฯ

ศิลาจารึกเหล่านี้เป็นหลักฐานที่ชัดเจนที่แสดงถึงความรู้รวมของวัฒนธรรมทางภาษาของสังคมไทยในเวลานั้น โดยเฉพาะกลุ่มศิลาจารึกวัดป่ามะม่วงของพระมหาธรรมราชาที่ 1 (พระญาลิไทย) ซึ่งปรากฏว่ามีจารึกทั้งที่เป็นจารึกภาษาไทย จารึกภาษาบาลี และจารึกภาษาเขมรโบราณ อันสะท้อนให้เห็นว่า สังคมไทยในเวลานั้นมีความรู้เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศเหล่านี้เป็นอย่างดี

เมื่อคนไทยรับวัฒนธรรมทางศาสนา การเมือง การปกครอง ซึ่งมีความแตกต่างไปจากวัฒนธรรมเดิมมาใช้ ทำให้มีการรับคำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในด้านนั้น ๆ เข้ามาใช้ในภาษาไทยด้วย กระบวนการยืมคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทยจึงเป็นกระบวนการหนึ่งในการรับและซึมซับความหลากหลายทางวัฒนธรรมเข้ามาในสังคมไทย

การเลือกรับปรับยืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทยเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปตามบริบททางประวัติศาสตร์ เช่น เมื่อไทยรับศาสนาพุทธและฮินดูเข้ามา ก็มีการยืมคำภาษาบาลี - สันสกฤตเข้ามาใช้ เช่นเดียวกับการรับภาษาเขมรโบราณ และมอญโบราณมาใช้ในด้านที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่ต่างไปจากวัฒนธรรมเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ไท ต่อมาเมื่อมีการติดต่อกับชาวจีนก็มีการรับภาษาจีนครั้งถึงสมัยรัตนโกสินทร์ก็มีการรับคำยืมภาษาตะวันตกเข้ามา ตามแต่บริบทของสังคมที่เปลี่ยนไป

การศึกษาเรื่องคำยืมในภาษาไทยจึงเป็นเรื่องที่ทำให้เราเข้าใจถึงกระบวนการและความเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยซึ่งทำให้ภาษาไทยมีพลวัตรและมีพลังในการสร้างสรรค์ สามารถดำรงอยู่ในความเปลี่ยนแปลงมาได้จนถึงปัจจุบัน

หนังสือ “ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย” ของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรถวิทย์ รอดเจริญ
จึงเป็นหนังสือที่จะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจภาษาไทยได้ลึกยิ่งขึ้น เพราะทำให้เข้าใจถึงการปรับเปลี่ยน
และเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยผ่านคำยืมภาษาต่างประเทศ ขอแสดงความยินดีและชื่นชมใน
โอกาสที่หนังสือเล่มนี้ได้รับการพิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งที่ 2 (และครั้งต่อ ๆ ไป) หวังว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.อรรถวิทย์ รอดเจริญ จะเป็นกำลังสำคัญทางวิชาการในการศึกษาค้นคว้าวิจัยด้านภาษาไทย
และสร้างผลงานเล่มใหม่ๆ เพื่อสร้างความรู้ให้กับสังคมไทยสืบไป

รองศาสตราจารย์ ดร.ศานติ ภัคดีคำ

รองเลขาธิการราชบัณฑิตยสภา

ภาควิชาภาษาศาสตร์ สำนักศิลปกรรม ราชบัณฑิตยสภา

มกราคม 2568

คำนิยม

หนังสือหรือตำราที่เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศในภาษาไทยที่พบในวงวิชาการของไทยนั้น มีอยู่มากพอสมควร บางเล่มก็มีลักษณะเชิงสำรวจภาษาต่างประเทศในภาษาไทย แต่ไม่ได้เสนอเนื้อหาในเชิงลึก บางเล่มก็เน้นเพียงภาษาใดภาษาหนึ่ง ในขณะเดียวกันก็เสนอเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาที่ไม่ได้เน้นอย่างผิวเผิน แต่ผลงานที่นำเสนอความรู้เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศในภาษาไทยที่มีเนื้อหาละเอียด นำเสนอการปรากฏของภาษาต่างประเทศในภาษาไทยในแง่มุมต่าง ๆ อย่างครบถ้วนนั้นยังมีไม่มากนัก ข้าพเจ้าเห็นว่าหนังสือ ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรถวิทย์ รอดเจริญ เป็นผลงานที่นำเสนอเนื้อหาวิชาการเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศในภาษาไทยในแง่มุมต่าง ๆ อย่างรอบด้าน โดยเริ่มต้นจากการเสนอความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยแล้วเสนอความรู้เรื่องภาษาต่าง ๆ ตามลำดับ สิ่งที่เด่นและน่าสนใจเป็นพิเศษคือนอกจากผู้เขียนได้นำเสนอหลักความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศในภาษาไทยอย่างละเอียดแล้ว ผู้เขียนยังได้นำเสนองานวิจัยเกี่ยวกับภาษาเหล่านั้นประกอบด้วย อันแสดงให้เห็นความวิริยะและอุตสาหะในการศึกษาค้นคว้าเพื่อสร้างองค์ความรู้ที่สมบูรณ์ไว้ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าภูมิใจที่ได้เห็นผลงานทางวิชาการของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรถวิทย์ รอดเจริญ ผู้ที่เป็นศิษย์เมื่อครั้งยังเป็นนิสิตในระดับบัณฑิตศึกษาทั้งระดับมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต ผลงานนี้มีค่าควรแก่การอ่านและศึกษา สมกับที่ผู้เขียนเป็นผู้มีคุณธรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จคือ อิทธิบาททั้งสี่ประการ ใช้ความพากเพียรสร้างสรรค์ขึ้นมาจนสำเร็จ ขอให้หนังสือ ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย เล่มนี้จงยังประโยชน์แก่ผู้อ่านตลอดไป และขอให้ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรถวิทย์ รอดเจริญ ซึ่งเป็นผู้แต่งหนังสือเล่มนี้จงเจริญรุ่งเรืองในวงวิชาการยิ่ง ๆ ขึ้นไป

รองศาสตราจารย์ ดร.ประเทือง ทินรัตน์

มกราคม 2568

คำนิยม

เรื่อง ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย น่าสนใจและสำคัญอย่างยิ่ง เห็นได้จากการเรียนการสอนภาษาไทยทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่ประถมศึกษา มัธยมศึกษา บัณฑิตศึกษา ระดับปริญญาตรี ปริญญาโท จนถึงปริญญาเอก ได้จัดการเรียนการสอน และมีการทำวิจัยเรื่องนี้ ส่วนในวงวิชาการภาษาไทย นักวิชาการทางภาษา และสาขาที่เกี่ยวข้องยังคงให้ความสนใจเรื่องนี้เสมอมา เนื่องจากวงคำศัพท์ภาษาไทยที่ใช้สื่อสารในยุคดั้งเดิมจนถึงยุคปัจจุบัน มีจำนวนมากขึ้นอย่างต่อเนื่องตามบริบทของสังคมไทย ภาษาไทยที่ใช้สื่อสารมีภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนด้วยหลากหลายเหตุผล หลากหลายรูปแบบ และหลากหลายวิธีการ ทั้งภาษาไทยที่ใช้ในชีวิตทั่วไป ภาษาไทยในวงวิชาการ ศาสตร์ต่าง ๆ และภาษาไทยในวงวิชาชีพสาขาต่าง ๆ ด้วยเหตุดังกล่าวการเรียนการสอนและการศึกษาวิจัยองค์ความรู้เรื่องภาษาต่างประเทศในภาษาไทยจึงไม่มีที่สิ้นสุด

หนังสือภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเล่มนี้ ผู้เรียบเรียงคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรถวิทย์ รอดเจริญ ได้ตอบข้อสงสัย ไขความกระจ่าง ครอบคลุมทุกมิติของภาษาต่างประเทศในภาษาไทยอย่างละเอียด อาทิ สาเหตุของการยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย วิธีการยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ภาษาต่างประเทศต่าง ๆ ในภาษาไทย เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาชวา ภาษามลายู ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ในด้านต่าง ๆ เช่น ระบบเสียง ระบบคำ วงคำศัพท์ ลักษณะการใช้ ข้อสังเกต การเปรียบเทียบ การเปลี่ยนแปลง อิทธิพลต่อภาษาไทย และที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น ผู้เรียบเรียงได้ประมวลเชื่อมโยงเนื้อหาอธิบายกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาต่างประเทศต่าง ๆ ในภาษาไทยซึ่งเป็นงานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับชาติ สะท้อนให้เห็นความต่อเนื่องขององค์ความรู้ฐานวิจัย ขยายโลกทัศน์ของผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ให้กว้างขึ้น หนังสือเล่มนี้จึงเหมาะสมอย่างยิ่งแก่นิสิต นักศึกษาทุกระดับ ครูอาจารย์ที่สอนภาษาไทย นักวิชาการ นักวิจัยทางภาษา ตลอดจนผู้สนใจศึกษาภาษาไทย

เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้วรู้สึกชื่นชมความทุ่มเท ความมานะพากเพียรของผู้เรียบเรียงที่ได้รวบรวมความรู้ทางวิชาการจำนวนมากของผู้ทรงคุณวุฒิยุคดั้งเดิมจนถึงยุคปัจจุบัน ข้อมูลงานวิจัย รวมถึงข้อมูลอื่นจากแหล่งสืบค้นต่าง ๆ และรู้สึกชื่นชมความสามารถในการจัดระบบความคิด จัดระเบียบข้อมูลจำนวนมาก สังเคราะห์ข้อมูลได้อย่างดียิ่ง เป็นหมวดหมู่ ตามลำดับความสำคัญ ตามลำดับความง่าย-ยาก อีกทั้งความสามารถในการใช้ถ้อยคำภาษาอธิบายข้อความรู้ได้อย่างชัดเจน เข้าใจง่าย สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียบเรียงมีความรู้เรื่องนี้อย่างถ่องแท้ นอกจากนี้ผู้เรียบเรียงมีความยึดมั่นในขนบของการผลิตผลงานทางวิชาการคือการอ้างอิงที่มาของข้อมูลได้อย่างครบถ้วน อันเป็นแบบอย่างที่ดีของนักวิชาการ

กล่าวได้ว่าหนังสือภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเล่มนี้ มีคุณค่าทางวิชาการ มีเนื้อหาสาระ ครบถ้วน สมบูรณ์ เหมาะแก่การสมัย มีองค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์ในวงวิชาการและวิชาชีพอย่าง กว้างขวาง ควรค่าแก่การอ่านอย่างยิ่ง ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือได้กระตุ้นให้ผู้ใช้ภาษาไทย เห็นความสำคัญของภาษาไทย ฝ้าสังเกตการณ์ภาษาไทยที่ใช้อยู่ทุกวัน ในทุกแวดวง ว่ายังคงอยู่ เปลี่ยนแปลง และงอกงาม เพียงใด

รองศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ นันทจันทุล
ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มกราคม 2568

คำนำพิมพ์ครั้งที่ 2

หนังสือ “ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย” เล่มนี้ได้รับการตอบรับอย่างอบอุ่นยิ่งจากผู้อ่านทุกท่าน จนได้รับการติดต่อจากสำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้พิมพ์ซ้ำเป็นครั้งที่ 2 ในระยะเวลาเพียง 1 ปี ถือเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจยิ่งสำหรับผู้เขียนที่หนังสือวิชาการด้านภาษาไทยจะได้รับความสนใจในยุคที่สื่อสารสนเทศมีความทันสมัยและก้าวหน้าไปมาก อย่างน้อยการพิมพ์ครั้งที่ 2 นี้ช่วยยืนยันว่าวงการการศึกษาของไทยยังคงต้องการหนังสือหรือตำราด้านภาษาไทยอยู่อีกมาก และพันธกิจสำคัญของนักวิชาการหรือครูอาจารย์ด้านภาษาไทยคือ การผลิตและสร้างสรรค์ผลงานวิชาการออกมาบนโลกใบนี้ให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ผู้เขียนเชื่อว่าไม่มีเทคโนโลยีใดจะรังสรรค์สิ่งใหม่ได้เท่ากับสองมือของมนุษย์ ขอขอบพระคุณสำนักพิมพ์ฯ ที่เล็งเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาไทยและกรุณาจัดพิมพ์เป็นครั้งที่ 2 ทำให้ผู้เขียนมีกำลังใจที่จะผลิตผลงานทางวิชาการต่อไป

การพิมพ์ครั้งนี้ ผู้เขียนได้รับความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ ดร.ศานติ ภักดีคำ รองเลขาธิการราชบัณฑิตยสภา และภาควิชาภาษาศาสตร์ สำนักศิลปกรรม ราชบัณฑิตยสภา ผู้เชี่ยวชาญด้านคำยืมภาษาเขมร เอกสารตัวเขียนและจารึกศึกษา ที่ได้กรุณาเขียนคำนิยมให้แก่หนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ได้สร้างสรรค์ผลงานทั้งหลายซึ่งมีคุณค่าอย่างแก่งการด้านคำยืมภาษาต่างประเทศ และขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้รับความเมตตาจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ประเทือง ทินรัตน์ อธิการบดี รองศาสตราจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชาภาษาบาลีและสันสกฤตในระดับปริญญาโทให้แก่ผู้เขียน และยังเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาในระดับดุสิตบัณฑิต อาจารย์เป็นผู้มีความเมตตาอย่างยิ่งและเป็นแรงผลักดันให้ผู้เขียนเริ่มสนใจคำยืมภาษาต่างประเทศ และรองศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ นันทจันทุล อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาในระดับมหาบัณฑิต และดุสิตบัณฑิต ผู้เป็นเสมือนครูต้นแบบที่แน่วแน่ในอุดมการณ์และชี้ทางสว่างแจ้งให้แก่ผู้เขียน ในหลายสถานการณ์ของชีวิต ได้กรุณาเขียนคำนิยมให้แก่หนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนถือว่าคำนิยมของครูเป็นเกียรติประวัติและเป็นสิริมงคลยิ่งแก่ศิษย์ จึงขอกราบบูชาพระคุณครูอาจารย์ไว้ ณ ที่แห่งนี้

การพิมพ์ครั้งที่ 2 ผู้เขียนได้คงเนื้อหาเดิมไว้ทั้งหมด มีเพียงแก้ไขการสะกดคำและแก้ไขตัวอย่างบางตัวอย่างเพื่อให้เนื้อหาชัดเจนขึ้น หากมีข้อผิดพลาดประการใด ด้วยเป็นเพราะความไม่รู้หรือความไม่รอบคอบของผู้เขียน จึงกราบขอภัยท่านผู้อ่านด้วย และหากมีข้อเสนอแนะ ดิชม หรือซักถามสิ่งใด โปรดแจ้งให้ผู้เขียนทราบเพื่อจะปรับปรุงแก้ไขในโอกาสต่อไป จักขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรณวิทย์ รอดเจริญ

มกราคม 2568

อีเมล : atthawit099@gmail.com

โทร. 08 6695 3099

คำนำพิมพ์ครั้งที่ 1

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่เปลี่ยนแปลงต่อเนื่องมาหลายศตวรรษ ภาษาไทยจึงยังเป็นภาษาที่มีชีวิต ปัจจุบันมีผู้ใช้ภาษาไทยสื่อสารประมาณ 66 ล้านคน การเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยที่เกิดขึ้นหลัก ๆ เป็นผลมาจากอิทธิพลของภาษาต่างประเทศที่เข้ามาในภาษาไทยด้วยปัจจัยด้านการเมือง วัฒนธรรม การค้า และภูมิศาสตร์เป็นสำคัญ

การเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศในภาษาไทย แม้จะได้รับความนิยมมาตั้งแต่ศตวรรษมีเอกสาร หนังสือ และงานวิจัยพอสมควร แต่ภาษาย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลง คำภาษาต่างประเทศที่เคยใช้อย่างแพร่หลายในอดีต หลายคำเลิกใช้และสูญหาย ในทางตรงข้าม คำใหม่ได้เกิดขึ้นทุกวัน เป็นที่แน่นอนว่าไม่มีตำราเล่มใดทันสมัยอยู่ตลอดเวลา ผู้เขียนเลือกเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อต่อยอดความรู้จากหนังสือของนักปราชญ์และนักวิชาการด้านภาษาไทยในอดีตที่ได้ปูทางไว้

หนังสือภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเล่มนี้จัดทำเพื่อนิสิต นักศึกษา ครู อาจารย์ และผู้สนใจภาษาต่างประเทศในภาษาไทยได้ศึกษาค้นคว้า แบ่งเนื้อหาออกเป็น 9 บท ได้แก่ บทที่ 1 ลักษณะภาษาไทยและหลักสังเกตคำไทย เป็นบทแรกที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจลักษณะภาษาไทยและหลักสังเกตคำไทยในเบื้องต้นก่อนจะเข้าสู่เนื้อหาคำยืมภาษาต่างประเทศ บทที่ 2 การยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย บทนี้อธิบายพื้นฐานความรู้และธรรมชาติของการยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย และตั้งแต่บทที่ 3 ภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย บทที่ 4 คำสมาสและคำสมาสแบบสันธิในภาษาไทย บทที่ 5 ภาษาเขมรในภาษาไทย บทที่ 6 ภาษาขวและมลายูในภาษาไทย บทที่ 7 ภาษาจีนในภาษาไทย บทที่ 8 ภาษาอังกฤษในภาษาไทย บทที่ 9 ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ในภาษาไทย กล่าวถึงสาระสำคัญของภาษาต่างประเทศในภาษาไทยไว้อย่างครอบคลุม บทสรุป และภาคผนวก ได้แก่ หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษของราชบัณฑิตยสถาน และรายชื่อวิทยานิพนธ์และบทความเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศในภาษาไทยเพื่อให้ผู้สนใจได้ศึกษาค้นคว้าในโอกาสต่อไป

ผู้เขียนได้รวบรวม เรียบเรียง เนื้อหาสาระจากหนังสือ ตำรา บทความและงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศในภาษาไทย พร้อมทั้งตั้งข้อสังเกต และมีคำถามท้ายบทเพื่อให้ผู้อ่านได้ทบทวนความรู้

หนังสือเล่มนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ หากปราศจาก ผศ.ปรัชญา ปานเกตุ ภัลยาณมิตรทางวิชาการ แห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรีที่กรุณาให้คำปรึกษา แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น และเป็นแรงกระตุ้นให้ผลิตหนังสือเล่มนี้

ขอขอบคุณ ดร.ธัญญาลักษณ์ สังข์แก้ว และ ด.ญ.พีชญา รอดเจริญ ภรรยาและบุตรสาว ที่มีส่วนผลักดันและสนับสนุนให้ส่งสำนักพิมพ์ฯ จนกลายมาเป็นหนังสือเล่มนี้

ผู้เขียนหวังอย่างยิ่งว่า ผู้อ่านจะได้รับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น การจัดพิมพ์ครั้งนี้เป็นการพิมพ์หลังจากได้ตำแหน่งทางวิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผู้เขียนได้เพิ่มเนื้อหา ตัวอย่าง และปรับภาษาให้อ่านง่ายขึ้น หากมีข้อบกพร่องหรือผิดพลาดประการใด รบกวนแจ้งผู้เขียนเพื่อปรับปรุงแก้ไขตามอีเมลที่ระบุไว้ท้ายเล่ม จะขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรณวิทย์ รอดเจริญ

พฤษภาคม 2566

สารบัญ

หน้า

คำนำ

สารบัญ

บทที่ 1	ลักษณะภาษาไทยและหลักสังเกตคำไทย	1
	ลักษณะภาษาไทย	1
	หลักสังเกตคำไทย	9
	บทสรุป	16
	คำถามท้ายบท	17
	เอกสารอ้างอิง	18
บทที่ 2	การยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย	19
	การสัมผัสภาษาทำให้เกิดการยืมภาษา	19
	ความหมายของการยืมภาษา	20
	สาเหตุของการยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย	21
	ปัจจัยการรับภาษาต่างประเทศในภาษาไทย	24
	ลักษณะภาษาและตระกูลภาษาต่างประเทศในภาษาไทย	26
	วิธีการยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย	29
	บทสรุป	36
	คำถามท้ายบท	37
	เอกสารอ้างอิง	38
บทที่ 3	ภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย	41
	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาบาลีและสันสกฤต	41
	ภาษาสันสกฤต	42
	ภาษาบาลี	42
	ระบบเสียงของภาษาบาลีและสันสกฤต	44
	หลักการอ่านคำภาษาบาลีและสันสกฤต	45
	หลักสังเกตคำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย	48
	หลักสังเกตความแตกต่างระหว่างภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย	52
	การเปลี่ยนแปลงของภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย	56

สารบัญ

	หน้า
ลักษณะการเปลี่ยนแปลงความหมาย	62
คำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตในวรรณคดีไทย	63
การนำภาษาบาลีและสันสกฤตมาตั้งชื่อบุคคล	71
อิทธิพลของคำยืมภาษาบาลีสันสกฤตที่มีต่อภาษาไทย	73
ตัวอย่างงานวิจัยเกี่ยวกับคำยืมภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทย	80
บทสรุป	81
คำถามท้ายบท	82
เอกสารอ้างอิง	85
บทที่ 4 คำสมาสและคำสมาสแบบสนธิในภาษาไทย	89
ความหมายและประเภทของคำสมาสในภาษาไทย	89
หลักการสังเกตคำสมาสในภาษาไทย	91
คำสมาสแบบสนธิในภาษาไทย	93
คำสมาสและคำสมาสแบบสนธิในวรรณคดีไทย	100
ตัวอย่างงานวิจัยเกี่ยวกับคำสมาสและคำสมาสแบบสนธิในภาษาไทย	105
บทสรุป	106
คำถามท้ายบท	107
เอกสารอ้างอิง	109
บทที่ 5 ภาษาเขมรในภาษาไทย	111
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาเขมร	111
ลักษณะและตัวอักษรภาษาเขมร	114
ลักษณะภาษาเขมรเปรียบเทียบกับภาษาไทย	121
หลักสังเกตคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย	123
ลักษณะการใช้คำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย	124
หลักการตรวจสอบคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย	132
ประมวลคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย	133
คำยืมภาษาเขมรในวรรณคดีไทย	142
ราชาศัพท์ที่มาจากภาษาเขมร	146
อิทธิพลของคำยืมภาษาเขมรที่มีต่อภาษาไทย	148

สารบัญ

	หน้า
ตัวอย่างงานวิจัยเกี่ยวกับคำยืมภาษาเขมรในภาษาไทย	150
บทสรุป	151
คำถามท้ายบท	152
เอกสารอ้างอิง	154
บทที่ 6 ภาษาชวาและภาษามลายูในภาษาไทย	157
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาชวาและมลายู	157
ลักษณะภาษาชวาและมลายูเปรียบเทียบกับภาษาไทย	159
ลักษณะการใช้คำยืมภาษาชวาและมลายูในภาษาไทย	160
ประมวลคำยืมภาษาชวาและมลายูในภาษาไทย	168
คำยืมภาษาชวาและมลายูในวรรณคดีไทย	175
อิทธิพลของคำยืมชวาและมลายูที่มีต่อภาษาไทย	178
ตัวอย่างงานวิจัยเกี่ยวกับคำยืมภาษาชวาและมลายูในภาษาไทย	180
บทสรุป	181
คำถามท้ายบท	182
เอกสารอ้างอิง	183
บทที่ 7 ภาษาจีนในภาษาไทย	185
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาจีน	185
ลักษณะของภาษาจีน	188
ลักษณะภาษาจีนเปรียบเทียบกับภาษาไทย	190
ลักษณะการใช้คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย	192
หลักสังเกตคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย	194
ประมวลคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย	195
คำยืมภาษาจีนในวรรณคดีไทย	201
อิทธิพลของคำยืมภาษาจีนที่มีต่อภาษาไทย	204
ตัวอย่างงานวิจัยเกี่ยวกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย	206
บทสรุป	207
คำถามท้าย	208
เอกสารอ้างอิง	209

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 8 ภาษาอังกฤษในภาษาไทย	211
ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	211
ลักษณะภาษาอังกฤษเปรียบเทียบกับภาษาไทย	213
ลักษณะคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย	215
ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย	219
ศัพท์บัญญัติ	224
การเปลี่ยนแปลงการบัญญัติศัพท์	228
ประมวลคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย	231
คำยืมภาษาอังกฤษในวรรณคดีไทย	240
อิทธิพลของคำยืมภาษาอังกฤษที่มีต่อภาษาไทย	243
ตัวอย่างงานวิจัยเกี่ยวกับคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย	251
บทสรุป	251
คำถามท้ายบท	252
เอกสารอ้างอิง	255
บทที่ 9 ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ในภาษาไทย	257
ภาษาโปรตุเกสในภาษาไทย	257
ภาษาฝรั่งเศสในภาษาไทย	259
ภาษาเปอร์เซียและอาหรับในภาษาไทย	261
ภาษามอญในภาษาไทย	263
ภาษาพม่าในภาษาไทย	266
ภาษาทมิฬในภาษาไทย	267
ภาษาญี่ปุ่นในภาษาไทย	269
ภาษาเกาหลีในภาษาไทย	270
อิทธิพลของคำยืมภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่มีต่อภาษาไทย	272
ตัวอย่างงานวิจัยคำยืมภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ในภาษาไทย	272
บทสรุป	274
คำถามท้ายบท	275
เอกสารอ้างอิง	276

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปภาษาต่างประเทศในภาษาไทย	279
ภาคผนวก	285
ภาคผนวก ก หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษของราชบัณฑิตยสถาน	286
ภาคผนวก ข รายชื่อวิทยานิพนธ์และบทความเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศในภาษาไทย	301
บรรณานุกรม	310
ประวัติผู้เขียน	321

ลักษณะภาษาไทย และหลักสังเกตคำไทย

▶ ลักษณะภาษาไทย

ภาษาแต่ละภาษามีอัตลักษณ์เป็นของตนเอง ผู้ใช้ภาษาใดภาษาหนึ่งเป็นภาษาแม่ย่อมทราบลักษณะทั่วไปของตนเป็นอย่างดี ภาษาไทยจัดอยู่ใน*ภาษาตระกูลคำโดด* (Isolating Language) คำในภาษาไทยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์อย่างภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เป็นคำมูลหรือคำพื้นฐานพยางค์เดียว มีความหมายสมบูรณ์ในตัว และก่อนจะศึกษาภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ผู้อ่านควรทราบลักษณะทั่วไปของภาษาไทย เพื่อจะได้เข้าใจลักษณะภาษาของตนเองในเบื้องต้นก่อน มีนักวิชาการกล่าวถึงลักษณะภาษาไทย ดังที่ บรรจบ พันธุเมธา (2549 : 2); กุหลาบ มลลิกะมาศ (2513 : 217-220); ฝะอบ โปะะกะฤษณะ (2554 : 17-31) และ สุธิวงค์ พงศ์ไพบุลย์ 2544 : 105-109) กล่าวไว้สรุปได้ดังนี้

1. ภาษาไทยส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดียว คำมูล¹ ในภาษาไทยส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดียว ปรากฏตามลำพังได้ มีความหมายที่ผู้ฟังเข้าใจได้ทันที และอยู่ในหมวดคำพื้นฐาน เช่น

หมวด	ตัวอย่างคำ
คำเรียกเครือญาติ	พ่อ แม่ พี่ น้อง
คำเรียกธรรมชาติ	ดิน น้ำ ลม ไฟ
คำจำนวนนับ	หนึ่ง สิบ ห้าสิบ ล้าน
คำเรียกอวัยวะ	ตา หู ปาก มือ
คำเรียกสัตว์	หมา แมว ลิง ช้าง
คำเรียกสี	แดง เขียว ขาว ดำ
คำเรียกกริยาอาการทั่วไป	นั่ง นอน เล่น ตี
คำเรียกสิ่งของเครื่องใช้	จอม เสียม มีด หม้อ
คำขยายที่สำคัญและจำเป็น	อ้วน ดี เร็ว ชั่ว นึก

¹ คำมูล เป็นคำคำเดียว มีตั้งแต่หนึ่งพยางค์หรือหลายพยางค์ และไม่สามารถแยกคำออกจากกันได้ เช่น มะละกอ เป็นคำมูล 1 คำ ไม่สามารถแยกเป็น มะ+ละ+กอ ได้ เพราะไม่มีความหมาย แต่คำว่า “ลูกมะพร้าว” ไม่ใช่คำมูล เกิดจากการประสมคำ ลูก (คำมูล) + มะพร้าว (คำมูล) แยกคำออกจากกันได้และมีความหมาย คำลักษณะนี้เรียกว่า “คำประสม”

นอกจากคำพยางค์เดียวแล้ว คำไทยยังมีหลายพยางค์ แต่มีจำนวนน้อยกว่าเมื่อเทียบกับคำพยางค์เดียว เช่น

ลักษณะ	คำศัพท์
คำสองพยางค์	กะทิ มะระ สมุด สะดวก
คำสามพยางค์	กะด่ำกะด้าง กะทัดรัด กระจองห้อง กระจ้อยร้อย
คำสี่พยางค์	กระฉับกระเฉง กระทอนกระแท่น ประคับประคอง ประจ้อประแจ

คำโดดหรือคำพยางค์เดียวเป็นคำส่วนใหญ่ในภาษาไทย จากลักษณะนี้นักภาษาศาสตร์ได้จัดให้ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด นอกจากคำพยางค์เดียวแล้ว คำตั้งแต่สองพยางค์ขึ้นไปเป็นคำภาษาไทยได้ เกิดจากกระบวนการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ และมีจำนวนน้อยกว่าคำพยางค์เดียว ฉะนั้น การพิจารณาคำภาษาไทยว่ามีเพียงพยางค์เดียวจึงไม่ถูกต้องเสมอไป

2. คำในภาษาไทยเป็นคำสำเร็จรูป คำสำเร็จรูป คือ คำที่มีความหมายสมบูรณ์ สามารถใช้ในประโยคได้ทันที โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อบอกเพศ พจน์ หรือกาล เนื่องจากภาษาไทยสามารถนำคำอื่นมาประกอบเพื่อบอกลักษณะดังกล่าวได้ เช่น

การบอกเพศ ในภาษาไทยมีคำที่บอกเพศในตัวจำนวนน้อย เช่น พ่อ แม่ ตา ยาย ผัว เมีย ปู่ ย่า พระเจ้าลูกยาเธอ พัง พลาย แต่ส่วนใหญ่จะไม่บอกเพศ ต่างกับภาษาบาลีสันสกฤตหรือภาษาฝรั่งเศสที่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อบอกเพศ ในภาษาไทยมีคำพวกหนึ่งที่ใช้ประกอบคำนามเพื่อบอกเพศ เช่น ตัวผู้ พ่อ ชาย หนุ่ม นาย บ่าว เช่น

คำบอกเพศ	ตัวอย่าง
ตัวผู้	นกตัวผู้, สุนัขตัวผู้, โคตัวผู้
พ่อ	พ่อเลี้ยง, พ่อใหญ่, พ่อบุญธรรม
ชาย	ครูผู้ชาย, นักเรียนชาย, องค์ชาย
หนุ่ม	หนุ่มน้อย, หนุ่มใหญ่
นาย ¹	นายดำ, นายสิงห์, นายเก่ง
บ่าว	เจ้าบ่าว

¹ คำที่ขึ้นต้นว่า นาย- เช่น นายจ้าง นายท่า นายหน้า ไม่ได้หมายถึงเพศชายเสมอไป

สำหรับคำที่สื่อความหมายถึงเพศหญิง จะใช้คำว่า ตัวเมีย แม่ หญิง นาง นางสาว เช่น

คำบอกเพศ	ตัวอย่าง
ตัวเมีย	นกตัวเมีย, สุนัขตัวเมีย, โคตัวเมีย
แม่ ¹	แม่บ้าน, แม่ศรีเรือน, แม่ค้า
หญิง	หญิงใหญ่, องค์หญิง, ท่านหญิง
นาง	นางเอก, นางร้าย, นางรำ
นางสาว	นางสาวไทย, นางสาวสมศรี, นางสาวสยาม

การบอกพจน์ คำในภาษาไทยส่วนใหญ่ไม่บอกเอกพจน์หรือพหูพจน์ แต่จะใช้คำอื่นมาประกอบ เช่น มาก เยอะ หลาย หรือการซ้ำคำ เช่น

คำบอกพจน์	ตัวอย่าง
มาก	เขามีเงินมาก, ร้านนี้มีหนังสือมาก, คนจำนวนมากไปท่องเที่ยว
เยอะ	คนเยอะ, รถเยอะ, ยุงเยอะ
หลาย	ร้านนี้มีอาหารหลายอย่าง, อย่าให้แม่พูดหลายครั้ง, ฉันไปเที่ยวหลายแห่ง
การซ้ำคำ	เด็ก ๆ, เพื่อน ๆ, เร็ว ๆ

การบอกกาล ในภาษาไทยมีคำพจน์หนึ่งที่ประกอบกริยาเพื่อบอกว่าเป็นอดีตกาล ปัจจุบันกาล หรืออนาคตกาล เช่น

ประโยค	กาล
ฉันไปตลาดแล้ว	“แล้ว” แสดงอดีตกาล
ฉันกำลังไปตลาด	“กำลัง” แสดงปัจจุบันกาล
ฉันจะไปตลาด	“จะ” แสดงอนาคตกาล

การบอกเพศ พจน์ กาลในภาษาไทยไม่ใช่ประเด็นสำคัญ คำในภาษาไทยไม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่น ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาอังกฤษ แต่คำในภาษาไทยมีความหมายสมบูรณ์อยู่แล้ว คำที่สื่อถึงเพศ พจน์ และกาลมีจำนวนจำกัดและไม่ใช้ลักษณะเด่นของคำภาษาไทย

¹ คำที่ขึ้นต้นด้วย แม่- เช่น แม่น้ำ แม่ทัพ ไม่ได้หมายถึง เพศหญิง และคำว่า นาง ใน ชุนนาง เป็นเพศชาย

3. ภาษาไทยเป็นภาษาวรรณยุกต์ วรรณยุกต์ในภาษาไทยมี 5 เสียง ได้แก่ สามัญ เอก โท ตรี จัตวา และมี 4 รูป คือ รูปเอก (´) รูปโท (˘) รูปตรี (ˆ) รูปจัตวา (˙) วรรณยุกต์มีหน้าที่จำแนกความหมายของคำ คำที่มีพยัญชนะและสระเดียวกัน หากเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน ความหมายของคำจะต่างกันด้วย เช่น

สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
ปา	ป่า	ป่า	ป้า ¹	ป่า
-	เสือ	เสือ	-	เสือ
ลา	หล่า	ล่า/หล่า	ล้า	หลา
คา	ข้า	ข้า/ค่า	ค้ำ	ขา

รูปวรรณยุกต์ในภาษาไทยดั้งเดิมมีเพียง 2 รูป คือ รูปเอกและรูปโท และใช้วรรณยุกต์สองรูปนี้ผันเสียงวรรณยุกต์ครบ 5 เสียง สำหรับอักษรกลาง คำเป็น ส่วนรูปตรีและรูปจัตวา เพิ่งเกิดขึ้นในสมัยกรุงธนบุรีและรัตนโกสินทร์ตอนต้น สำหรับคำทับศัพท์ภาษาจีน (วิภาวรรณ อยู่เย็น, 2551 : ง)

4. ภาษาไทยมีลักษณนาม ลักษณนาม คือ คำที่ขยายคำนามให้มีความหมายชัดเจนขึ้น แบ่งออกเป็น 6 ประเภท ตามแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2541 : 72-76) ดังนี้

4.1 ลักษณนามบอกชนิด คือ คำลักษณนามที่ใช้แสดงประเภทหรือจำพวกของคำนาม เช่น

ลักษณนาม	ตัวอย่าง	ประเภท
ตน	ยักษ์, ผี, ปีศาจ, อมนุษย์	ไม่มีชีวิต
คน	มนุษย์ทั่วไป	มีชีวิต
ใบ	ภาชนะ, ผลไม้, ใบไม้	พืช, ภาชนะ
เล่ม	สมุด, หนังสือ, เกวียน, เข็ม	เฉพาะ
พระองค์	พระพุทธเจ้า, พระเจ้าแผ่นดิน, เจ้านายชั้นสูง	ยกย่อง
รูป	พระสงฆ์, รูปภาพ, ถ่ายภาพ	เฉพาะ, สิ่งของ
องค์	พระพุทธรูป, พระเหรียญ, เจดีย์	สิ่งของ, สิ่งก่อสร้าง

¹ ป้า, ป่า เป็นคำยืมภาษาจีน; ล ingsu ในอักษรตัวเดียว คำเป็น ผันได้ 3 เสียง คือ สามัญ โท และตรี หากจะผันให้ครบ 5 เสียง ต้องใช้ ห น้

4.2 **ลักษณนามบอกหมวดหมู่** คือ คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามที่รวมเป็นกลุ่ม เช่น

ลักษณนาม	ตัวอย่าง
กอง	ทหาร 1 กอง, มะม่วงกองใหญ่, ขยะหลายกอง
ฝูง	ควาย 1 ฝูง, ม้าหลายฝูง, วัวฝูงใหญ่
วง	ดนตรี 1 วง, ตะกร้อ 1 วง, เครื่องสายวงหนึ่ง

4.3 **ลักษณนามบอกสัณฐาน** คือ คำลักษณนามที่แสดงรูปทรงหรือลักษณะของคำนาม เช่น

ลักษณนาม	ตัวอย่าง	รูปทรง
แผ่น	กระดาษ, กระเบื้อง	แบน
บาน	หน้าต่าง, ประตู	แบน มีกรอบ
ลำ	อ้อย, ไม้ไผ่	กลม ยาว
แท่ง	ดินสอ, เหล็ก, ตะกั่ว	ตัน

4.4 **ลักษณนามบอกจำนวนและมาตรา** คือ คำลักษณนามที่แสดงอัตราส่วน จำนวน ปริมาณของคำนาม เช่น

ลักษณนาม	ตัวอย่าง	จำนวน/มาตรา
คู่	รองเท้า, ถุงเท้า, แจกกัน	2
โหล	ผ้า 1 โหล, ซีดี 1 โหล	12
บาท	2 บาท, 10 บาท	เงิน

4.5 **ลักษณนามบอกอาการ** คือ คำลักษณนามที่แสดงลักษณะอาการจัดเก็บคำนาม เช่น

ลักษณนาม	ตัวอย่าง	อาการ
จีบ	พู่ 1 จีบ	ม้วนเป็นรูปกรวย
ม้วน	ผ้า 1 ม้วน, กระดาษ 2 ม้วน	หมุนพันมีลักษณะกลมอย่างทรงกระบอก
มัด	ฟืน 1 มัด, ฟางหลายมัด	ผูกรวมกัน

4.6 **ลักษณนามซ้ำชื่อ** คือ คำลักษณนามที่มีรูปเดียวกับคำนาม เช่น

ลักษณนาม	ตัวอย่าง
ประเทศ	ประเทศ 2 ประเทศ, ประเทศหลายประเทศ
เมือง	เมือง 3 เมือง, เมืองหลายเมือง
วัด	วัด 10 วัด, วัดหลายวัด

ลักษณะนามนอกจากแสดงลักษณะของคำนามแล้ว ยังใช้ประกอบคำกริยาได้ด้วย เช่น ตี 2 ที, กิน 2 ครั้ง, ตีมน้ำหลายอีก โดยปกติ คำลักษณะนามจะตามหลังคำบอกจำนวน เช่น ครู 3 คน, โต๊ะ 2 ตัว แต่สำหรับลักษณะนามกับคำบอกจำนวน “หนึ่ง” มีลักษณะพิเศษกว่าคำบอกจำนวนอื่น ๆ คือ ปรากฏหน้าหรือหลังคำบอกจำนวนได้ เช่น “นกหนึ่งตัว” หรือ “นกตัวหนึ่ง” แต่จะใช้ว่า “นกตัวสอง” ไม่ได้

5. ภาษาไทยมีวิธีการสร้างคำ การสร้างคำที่เป็นลักษณะของภาษาไทย มี 3 ประเภท คือ คำซ้ำ คำซ้อน และคำประสม ดังนี้

5.1 คำซ้ำ หมายถึง การนำคำเดียวกันมาซ้ำกัน เมื่อซ้ำแล้วจะให้ความหมายหลายลักษณะ เช่น

ประเภทคำซ้ำ	ตัวอย่าง
ซ้ำเป็นสำนวน	งู ๆ, ปลา ๆ, กลัวย ๆ, หมู ๆ
ซ้ำเป็นคำสั้ง	รีบ ๆ, กิน ๆ, เร็ว ๆ
ซ้ำเป็นพหูพจน์	เด็ก ๆ, เพื่อน ๆ, น้อง ๆ
ซ้ำให้ความหมายหนักแน่น	ช่วยสวย, ค้าวขาว, ดีดี
ซ้ำให้ความหมายอ่อนลง	ดำ ๆ, เขียว ๆ, บาง ๆ
ซ้ำแยกความหมายเป็นส่วน	ข้อ ๆ, ตัว ๆ, เล่ม ๆ

5.2 คำซ้อน หมายถึง การนำคำที่มีความหมายเหมือนกัน ไกล่เคียงกัน หรือตรงข้ามกัน มาซ้อนกัน เช่น

ประเภทคำซ้อน	ตัวอย่าง
ความหมายเหมือนกัน	บ้านเรือน, สวยงาม, ใหญ่โต
ความหมายใกล้เคียงกัน	หุดา, ปากคอ, หน้าตา
ความหมายตรงข้ามกัน	ชั่วดี, เท็จจริง, สูงต่ำ

5.3 คำประสม หมายถึง การนำคำมูลตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประสมกัน คำที่ได้จะมีความหมายใหม่หรือมีความหมายเกี่ยวข้องกับคำเดิมก็ได้ เช่น

คำหลัก	ตัวอย่าง
แม่ ¹	แม่น้า, แม่บ้าน, แม่ทัพ
นัก-	นักเรียน, นักร้อง, นักเต้น
โรง-	โรงเรียน, โรงพยาบาล, โรงจำนำ

¹ คำประสมที่ขึ้นต้นว่า แม่- มีความหมายเกี่ยวกับผู้หญิง, ยิ่งใหญ่, สำคัญ; นัก- มีความหมายเกี่ยวกับ คน, อาชีพ และ โรง- มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างที่มีหลังคา

6. คำขยายวางไว้หลังคำหลัก ภาษาไทยจะวางคำขยายไว้หลังคำหลัก ส่วนภาษาอังกฤษจะวางคำขยายไว้หน้าคำหลัก เช่น

ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ
เสื้อเขียว	green shirt
มือใหญ่	big hand
ปลาเล็ก	small fish

7. การเรียงลำดับคำสำคัญ ตำแหน่งคำในประโยคของภาษาไทยมีความสำคัญ หากเรียงคำต่างตำแหน่งกันความหมายจะเปลี่ยนไป เช่น

เธอมาหาใคร	ใครมาหาเธอ
แม่ของเขาเป็นครู	เขาเป็นแม่ของครู
ตำรวจจับผู้ร้าย	ผู้ร้ายจับตำรวจ

ในภาษาไทยเรียงประโยคแบบ ประธาน+กริยา+กรรม เช่น ตำรวจจับผู้ร้าย ครูตีนักเรียน แต่ถ้าเป็นประโยคแบบ กรรม+(ถูก)+ประธาน+กริยา จะเรียงเป็น ผู้ร้ายถูกตำรวจจับ นักเรียนถูกครูตี เน้นผู้ถูกกระทำหรือกรรมของประโยค เรียกประโยคลักษณะนี้ว่า ประโยคกรรมวาจก ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากประโยคภาษาอังกฤษ

8. คำเดียวกันมีหลายความหมายและหลายหน้าที่ ความหมายและหน้าที่ของคำพิจารณาได้จากตำแหน่งของคำในประโยคและข้อความแวดล้อม เช่น “ชั้น” มี 4 ความหมาย ดังนี้

ชนิดของคำ	ความหมาย	ตัวอย่าง
กริยา	อาการร้องของนก	นกเขาชั้น
กริยา	ทำให้แน่น	ช่างชั้นนอตให้แน่น
วิเศษณ์	นำหัวเราะ	เขาหัวเราะขบชั้น
นาม	ภาชนะใช้ตักน้ำ	ฉันใช้ชั้นอาบน้ำ

คำที่มีหลายความหมายและหลายหน้าที่ในภาษาไทย ถือเป็นปรากฏการณ์ที่น่าสนใจ เพราะปกติคำหนึ่งคำควรมีเพียง 1 ความหมายและ 1 หน้าที่ การที่คำหนึ่งเปลี่ยนหรือเพิ่มหน้าที่ทางไวยากรณ์ในทางภาษาศาสตร์ เรียกว่า “กระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์” จากตัวอย่างคำว่า “ชั้น” น่าจะเป็นคำกริยาหรือคำนามก่อน แล้วกลายมาเป็นคำวิเศษณ์

9. มีราชาศัพท์และคำสุภาพ

ราชาศัพท์¹ เดิมหมายถึง คำสำหรับพระมหากษัตริย์ พระราชวงศ์ ภิภุสงฆ์ และสุภาพชนทั่วไป แต่ในปัจจุบันหมายถึง คำสำหรับกราบบังคมทูล ใช้เฉพาะพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์ ส่วนคำที่ใช้กับพระสงฆ์เรียกว่า “ภิภุศัพท์” หรือ “สมณโวหาร” และคำสำหรับสุภาพชนเรียกว่า “คำสุภาพ” การเลือกใช้คำต้องคำนึงถึงสถานภาพและความเหมาะสมถือเป็นวัฒนธรรมไทยที่แสดงถึงความเคารพ ประณีต และสละสลวย เช่น

ราชาศัพท์ คือ คำสำหรับกราบบังคมทูล เช่น

ราชาศัพท์	ความหมาย
เส้นพระเจ้า	เส้นผมพระมหากษัตริย์
พระที่นั่ง	เก้าอี้
พระสุธารสชา	น้ำชา
น้ำพระเนตร	น้ำตา

คำสุภาพ คือ คำที่สุภาพชนใช้ เช่น

คำสุภาพ	ความหมาย
บิดามารดา	พ่อแม่
ศิระ	หัว
มรณภาพ (พระสงฆ์)	ตาย
ถึงแก่กรรม (สามัญชน)	ตาย
ประสบอุบัติเหตุ	รถชน
อัคคีภัย	ไฟไหม้

ลักษณะภาษาไทยสรุปได้ว่า คำในภาษาไทยส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดียว เป็นคำสำเร็จรูปที่ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ตรงกับลักษณะภาษาคำโดด เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยทำหน้าที่จำแนกความหมายของคำให้ต่างกัน มีคำลักษณนามตามหลังคำนามหรือคำกริยาเพื่อขยายความ การประกอบคำมีคำซ้ำ คำซ้อนและคำประสม เป็นวิธีการเพิ่มจำนวนคำในภาษาไทย เนื่องจากคำมูลมีจำกัดและใช้สื่อสารไม่เพียงพอ คำขยายอยู่หลังคำหลักเสมอ การเรียงลำดับคำ

¹ ราชาศัพท์ส่วนใหญ่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตและเขมร ราชาศัพท์ที่เป็นคำไทยมีจำนวนน้อย เช่น พระปราง (แก้ม) พระพี่เลี้ยง กริ้ว ฯลฯ ส่วนคำสุภาพเป็นการนำคำบาลีสันสกฤตมาใช้แทนคำไทย เนื่องจากเป็นภาษาศาสนา เชื่อว่าสูงศักดิ์และสุภาพกว่าภาษาไทย

ในภาษาไทยสำคัญ คำที่เรียงลำดับไว้หน้ามักเป็นประธานและผู้พูดต้องการเน้น การเรียงลำดับต่างตำแหน่งจะทำให้ความหมายต่างกัน คำเดียวกันมีความหมายและหลายหน้าที่ การพิจารณาความหมายและหน้าที่ต้องดูจากบริบท และภาษาไทยมีราชาศัพท์และคำสุภาพใช้ให้สอดคล้องกับสถานภาพและกาลเทศะระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

► หลักสังเกตคำไทย

ชาติทุกชาติที่ติดต่อสัมพันธ์กับต่างประเทศ ย่อมยืมคำจากภาษาประเทศอื่นเข้ามาใช้ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อสื่อสาร การยืมภาษาจึงเป็นเรื่องธรรมชาติ ในภาษาไทยมีคำยืมจากภาษาต่างประเทศมาใช้อย่างแพร่หลาย จึงทำให้เกิดปัญหาว่าคำใดเป็นคำไทยและคำใดเป็นคำยืมภาษาต่างประเทศ ดังที่ ฝะอบ โปษกฤษณะ (2554 : 18-19, 36-40), สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2544 : 109) และ จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และ อัมพร ทองใบ (2556 : 8:13) ได้กล่าวถึงหลักสังเกตคำไทยสรุปได้ดังนี้

1. คำไทยเขียนสะกดตรงตามมาตรา¹ มาตราตัวสะกดในภาษาไทยมี 8 มาตรา ได้แก่ แม่ กก กต กบ กก กน กม เกย เกอว เช่น

แม่ กก

ใช้ “ก” สะกด	คำไทย	นก ลูก สอก
ใช้ “ก ข ค ฅ” สะกด	คำยืมบาลีสันสกฤต	โลก เลข โรค เมฆ
	คำเขมร	กระโงก โกง จรอก
	คำอังกฤษ	ก๊อก กู้ก เช็ค เทคนิค

แม่ กต

ใช้ “ด” สะกด	คำไทย	ชุด มีด เลือด
ใช้ “จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ต ฌ ฑ ศ ษ ส” สะกด	คำบาลีสันสกฤต	กิจ เวช กฏ นาฏ อุฐ ครุฑ พัฒนา เขต นาท ปราสาท วิธ เกศ เศษ โอกาส
	คำเขมร	ขจัด โปรด ดุจ เต็จ ตรัส เสรีจ
	คำอังกฤษ	ก๊าซ สูท แก๊ส

¹ คำไทยส่วนใหญ่สะกดตรงตามมาตรา แต่มีบางคำที่ไม่ใช่คำไทย เช่น ถัน (บาลี), โศก (สันสกฤต), บาย (เขมร), โจ๊ก (จีน), แก๊ง (อังกฤษ) ฯลฯ

แม่ กบ

ใช้ “บ” สะกด	คำไทย	จิบ พบ สิบ
ใช้ “ป พ ภ ฟ” สะกด	คำบาลีสันสกฤต	สาป ภาพ โลก
	คำอังกฤษ	เทพ คัพ กราฟ

แม่ กง

ใช้ “ง” สะกด	คำไทย	ลง ไค้ง จุง
ใช้ “ง” สะกด	คำบาลีสันสกฤต	ประสงค์ สงฆ์ อนงค์
	คำเขมร	เจรียง ดำรง เถกิง

แม่ กน

ใช้ น สะกด	คำไทย	วัน สาน กิน
ใช้ ณ ญ ร ล ฬ สะกด	คำบาลีสันสกฤต	ญาณ ภัยญา การ ถวิล ปวาท
	คำเขมร	ควาญ เพ็ญ กำจร โตร ตระอาล เมิล

แม่ กม

ใช้ ม สะกด และ [ำ]	คำไทย	กล่อม โคม สาม กำ จำ ทำ ¹
	คำเขมร	กรม กระท่อม ดำเนิน ดำเกิง

แม่ เกย

ใช้ ย สะกด และ [ไ- ใ-]	คำไทย	ขาย หมาย หวาย ใช้ ให้ ไป ¹
	คำบาลีสันสกฤต	ไทยธรรม ไปยาล สบาย
	คำเขมร	เขนย ผกาย ได สไบ

แม่ เกอว

ใช้ ว สะกด และ [เ- แ-]	คำไทย	กาว พราว แวว เขา เรา เส้า ¹
	คำบาลีสันสกฤต	เนาวรัตน์ เยาว์ เสาร์
	คำจีน	เกาลัด เกาเหลา เกาเหลียง

¹ กำ จำ ทำ, ใช้ ให้ ไป, เขา เรา เส้า ในตำราหลักภาษาไทยจะพิจารณาที่รูปเขียน จัดให้อยู่ในแม่ ก กา แต่ภาษาศาสตร์ถือเสียงเป็นเรื่องสำคัญ จัดอยู่ในเสียงพยัญชนะท้าย -ม -ย -ว ตามลำดับ

มาตราตัวสะกดในภาษาไทย ตามหลักภาษาไทยมี 8 มาตรา ส่วนนักภาษาศาสตร์จัดให้เสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมี 9 เสียง เสียงที่เพิ่มขึ้นมา คือ เสียงพยัญชนะกักที่เส้นเสียงใช้สัทอักษรรูป /-ʔ/ กับคำตาย เสียงสั้น ลงน้ำหนัก เช่น กะทิ กะปิ มะระ และมีผู้เข้าใจสับสนว่าแม่ ก กา เป็นมาตราตัวสะกด แต่คำในแม่ ก กา ไม่มีตัวสะกด เช่น กา มี ดู ฯลฯ จึงจัดให้แม่ ก กา เป็นมาตราตัวสะกดไม่ได้

2. คำพยางค์เดียวแบ่งตามชนิดของคำ ชนิดของคำมี 7 ชนิด ตามแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2541 : 70-111) ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำสรรพนาม คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน ดังนี้

ชนิดของคำ	ตัวอย่าง
คำนาม	ดิน น้ำ ลม ไฟ ช้าง ม้า กา ไก่ ถ้วย ไห ชาม จาน
คำกริยา	กิน เล่น ชอบ รัก ไป ทำ ซื้อ ขาย แลก เปลี่ยน
คำสรรพนาม	ผม ฉัน เธอ ท่าน มัน เขา แก่ เอ็ง กู สุ เรา
คำวิเศษณ์	สูง ต่ำ ดำ ขาว อ่อน นุ่ม แข็ง กล้า อ้วน ผอม เล็ก
คำบุพบท	ใน' นอก' แห่ง' ของ' ข้าง' กับ' บน' ล่าง' เหนือ' ได้'
คำสันธาน	แต่' ก็' ถ้า' แม้' จึง' เพราะ' ทว่า'
คำอุทาน	โอ๊ย ว้าย แหมm อ้อm อ้าวm เอ๊ะm ว้าว

คำหลายพยางค์เป็นคำไทยได้ด้วยการเพิ่มเสียง (addition) แบ่งเป็นการเพิ่มเสียงหน้าคำและกลางคำ การเพิ่มเสียงกลางคำ รวมถึงการกร่อนเสียงและการกลมกลืนเสียง ดังนี้

การเพิ่มเสียงหน้าคำ หมายถึง การเติมพยางค์ [กระ-] หรือ [ประ-] หน้าคำเดิม ทำให้คำพยางค์เดียวกลายเป็นคำสองพยางค์ เช่น

คำเดิม	คำสร้างใหม่
ทำ	กระทำ
โจน	กระโจน
แต่ง	กระแต่ง
หนึ่ง	ประหนึ่ง
กอบ	ประกอบ

¹ ใน หมายถึง ตรงข้ามกับนอก เป็นคำไทย แต่ ใน หมายถึง แห่ง ของ เช่น พระราชาธิดาในพระบาทสมเด็จพระ ... เป็นคำยืมภาษาเขมร (ช. ใน ว่า แห่ง, ของ)

การเพิ่มเสียงหน้าคำและกลางคำ หมายถึง การเติมพยางค์ [กระ-] หรือ [ประ-] ในตำแหน่งพยางค์ที่หนึ่งและสามของคำ ทำให้คำ 2 พยางค์กลายเป็นคำ 4 พยางค์ เช่น

คำเดิม	คำสร้างใหม่
ดุกดิก	กระดุกกระดิก
โตกตาก	กระโตกกระตาก
ปอดแปด	กระปอดกระแปด
เล่าโลม	ประเล่าประโลม
จ่อแจ้	ประจ่อประแจ้

การเพิ่มเสียงกลางคำ หมายถึง การนำพยางค์ที่ไม่มีความหมาย [กระ-] มาเติมทำให้คำสองพยางค์กลายเป็นคำสามพยางค์ เช่น

คำเดิม	คำสร้างใหม่
ลูกเตีอก	ลูกกระเตีอก
ลูกดุม	ลูกกระดุม
ลูกดิง	ลูกกระดิง
ลูกพรวน	ลูกกระพรวน
ลูกท่อน	ลูกกระท่อน

การกร่อนเสียง หมายถึง การที่เสียงของคำเดิมค่อย ๆ หายไป เนื่องจากผู้ใช้ภาษาไม่ระมัดระวังการออกเสียง ทำให้เสียงของคำแรกหายไปบางส่วน เช่น

คำเดิม	คำสร้างใหม่
อันไร	อะไร
ฉั่นนั้น	ฉะนั้น
ฉั่นนี้	ฉะนี้
ตาปู	ตะปู
ตาวัน	ตะวัน
ตัวขาบ	ตะขาบ
หมากนาว	มะนาว
หมากปราง	มะปราง
หมากขาม	มะขาม

การกลมกลืนเสียง (assimilation) หมายถึง การที่เสียงพยัญชนะสะกดของคำหน้ามีอิทธิพลต่อเสียงพยัญชนะต้นของคำหลัง ทำให้พยัญชนะต้นคำหลังกลายเป็นเสียงเดียวกับเสียงพยัญชนะสะกดของพยางค์หน้า เช่น

คำเดิม	คำสร้างใหม่
อย่างไร ¹	ยังไ
อย่างนี้	ยังี้
อย่างนั้น	ยังั้น
ทีเดียว	เทียว
หรือไม่	ไหม
คนไร	ใคร

3. คำไทยไม่ใช่เครื่องหมายทัศนธาตุ [ʼ]

คำที่ใช้เครื่องหมายทัศนธาตุส่วนมากยืมจากภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาบาลีสันสกฤตและอังกฤษ เช่น

คำไทยแท้	คำบาลีสันสกฤต	คำอังกฤษ
จัน	จันทร จันทร จันท์	-
วง	วงศ์ วงศ์	-
รม	รมณ รมย์	-
ปอน	-	ปอนด์ (pond)
ไร	-	ไรย์ (rye)
วาว	-	วาล์ว (valve)

หมายเหตุ : หนังสือหลักภาษาไทยบางเล่มระบุว่า “ผิ่ว ม่าห์ เยียร์” เป็นชื่อย่อว่าคำไทยมีตัวการันต์ได้ อย่างไรก็ตาม คำว่า “ผิ่ว” ซึ่งเป็นคำเดียวกับ ผิ่ว [ผิ-วะ] ผิ่ว (สันฐาน) หมายถึง ถ้าว้า, แม้คำว่า “ผิ่ว” เป็นรูปศัพท์ที่พบในเอกสารสมัยเก่า ซึ่งยังไม่มีหลักการเขียนสะกดคำที่เป็นมาตรฐานอย่างปัจจุบัน ส่วน “ม่าห์” เป็นคำยืมภาษาเวียดนาม หมายถึง ผี, ยักษ์ และ “เยียร์” ที่แปลว่า งามยิ่ง ไม่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ฉะนั้น “ผิ่ว ม่าห์ เยียร์” จึงไม่ควรเป็นชื่อย่อว่าคำไทยมีตัวการันต์

¹ คำหลายพยางค์ที่เป็นคำไทย มักเป็นคำ 2 พยางค์หรือ 4 พยางค์ และมีความหมายเหมือนหรือสัมพันธ์กับคำเดิม ฉะนั้น การเพิ่มเสียงการกร่อนเสียง และการกลมกลืนเสียง ไม่ได้ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลง

4. คำไทยใช้วรรณยุกต์ที่มีรูปและไม่มีรูป

ภาษาไทยมีวรรณยุกต์ทำให้ความหมายของคำแตกต่างกัน คำภาษาต่างประเทศที่ภาษาไทยยืมมาใช้จะกำหนดเสียงวรรณยุกต์ไว้และไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีก คำยืมภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่จึงไม่มีวรรณยุกต์กำกับ เช่น

คำไทยแท้	คำภาษาต่างประเทศ
นา-น้ำ-น้ำ	นานา (ป.,ส.)
สิง-สิ่ง	สิงห์ (ป.,ส.)
ไข-ไข่	ชัย (ป.,ส.)
แซ-แซ่	แชร์ (อ. share)
สัน-สั้น-สั้น	ซัน (อ. sun)
สาย-ส่าย-ส้าย	ไซน์ (อ. sine)

คำยืมภาษาต่างประเทศที่มีวรรณยุกต์กำกับ มีจำนวนน้อย เช่น

คำยืม	ตัวอย่าง
บาลีสันสกฤต	สนแท้ ส่นหา เลห์
อังกฤษ	ก๊าช ก๊อก ก๊ัก แค้ โคม่า เซรุ่ม จ๊ิบ เซ็ต
เขมร	กระกั (ตะเคียน) กระท่อม (เรือนเล็ก) สระท่อน (อ่อน)

หลักเกณฑ์การเขียนคำทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสภาในปัจจุบัน กำหนดให้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษรุ่นใหม่ ไม่ต้องใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับ แต่ยกเว้นคำทับศัพท์ที่เคยใช้กันมานาน ประเด็นนี้ทำให้เกิดปัญหาการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่ตรงกับการออกเสียงที่แท้จริง และทำให้ผู้ใช้ภาษาต้องจดจำเป็นรายคำและมักเขียนผิดอยู่เสมอ